

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Bod og Bedring. (Til Hr. Gundelach.)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Bod og Bedring. (Til Hr. Gundelach.)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1809_118-txt-shoot-idm109.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Bod og Bedring.

(Til Hr. Gundelach.)

Som oftest valgte Man en Ugle
Til Dommer over andre Fugle;
Thi det var gammel, lovlig Skik,
At den kun Dommerembed fik,
Som Man var ganske sikker paa
Ei kunde Fuglesang forstaa. * Her se Man det første Eksempel paa Hr. Gundelachs og
min Muses søsterlige Forening!

- 1 **F**orbandet den Poet, hvis Pose gik itu,
Og spildte alt det Kram, hvorfor jeg pines nu!
Dog, nei, kun utro Pen! forbandet være du!
Jeg har jo sagt dig det saa tit,
At førend du med Sort paa Hvidt
Dig gjorde lystig over Noget
Du skulde tænke efter først,
Og ikke løbe hen i Taaget.
Til Baggesen og Oehenschläger
Du havde Lov at give Streger,
Der vidste du, du kunde staa dig;
Men var du ikke slet saa dum,
Du maatte vidst, hvordan det vilde gaae dig,
Naar du tog fat paa Gundelach,
Som rimer sig, betænk! med Snak.
Hvor kunde du dog Andet vente,
End at du der fik Snak med Rente?
- 2 Dog, det ei hjælper stort at skende,
Jeg altsaa vil mig kønt omvende.
- 3 O store, høie Gundelach!
Du selv maa ynkes ved at se mig,
Af Usselhed du sikkert sprak,
Ifald som jeg du skulde te dig.
- 4 Jeg stander her med sammenlagte Hænder,
Af Ruelse og Anger fuld bekender
Jeg at min Synd er skammelig,
Jeg ved en Skade ligned dig,
Men der er Forskel mellem Fugle,
Du siger selv du er en Ugle,
Og Man bør tro dig paa dit Ord.
Er nogen Synd vel mere stor
End den en Ugle at bortskræmme,
Som røre vil sin søde Stemme?
Dog, det er Arvesynden, Kære!
Som os Historien kan lære,
1134Thi altid var det Skik hos Fugle
At drille, nappede stakkels Ugle,
Du kender vist den *Elegi*,
Hvor den sin Vaande klager i:
"Katten er mit Sødskendebarn,
Han har gode Dage,
Fremfor mig, det slemme Skarn,
Jeg maa staa tilbage.
Gaar jeg ud og gaar jeg ind,

Alle plukke mig mit Skind,
Maa jeg ikke hyle?
Jo jeg maa vist hyle."

- 5 Min Synd forsvarer jeg slet ikke,
Thi det kun slet sig vilde skikke,
Da jeg for slig en Dommer staar,
Jeg mig kun lidt undskylde vil,
For om jeg kunde faa dig til
Mig mine Synder at tilgive,
Saa jeg ilive kunde blive,
For Livet giver jeg min Ære,
Thi i den lærde Verden maa,
Som dit Eksempel selv kan lære,
Jo Livet dog for Æren gaa.
- 6 Du siger Avind drev mig til
At jage dig og Fürst paa Flugten,
Men det af dig er ikke smukt,
Da selv du siger: efter Frugten,
Som Gundelacher og som Fürster
Kan finde sød, jeg ikke tørster.
Nei, byt den Mening med en anden,
Og tro: jeg blev forført af Fanden!
- 7 I Morges reent jeg lod mit Hagehaar afrage,
Af Gru sig skjuler nu hver Stump der er tilbage,
Og du skal grue med, naar du faar hørt,
Hvor skammelig jeg blev forført.
- 8 Just at du er en Recensent,
Hvis Mage jeg har aldrig kendt,
Just det, som burde bragt mig til
At tie stille,
Det brugte Satan, som er snild,
Just til min arme Sjel at hilde.
- 9 Med ægte Humor sagde du:
At ingen Digter maatte sige,
At Noget var som Himmerige,
Da han den Ting dog ikke vidste,
Og til at snakke op og ned
Om Ting, Man ei forstaar og veed
Skal dit Eksempel ikke *friste*;
Men Satan var ei sen at føre
Petrarkas Sludder til mit Øre,
Der, hvor han om sin Laura snakker,
1135Som om hun var fra Himmerig.
Nu vidste jeg dog at den Prakker
Ei havde did en Reise gjort,
Jeg mente, han var Digter, og
Jeg troede du var et Fjog.
Foroven og forneden ser
Du let jeg ikke tror det mer.
- 10 Du lasted og med Ret den Snak
Om Natten, der omhyller Kloden,
At det er lyst hos Antipoden,
Naar det er mørkt hos Gundelach,
Hvem tør vel nægte det, og dog,
Fordi den Frase var i Moden,
Mig Satan lettelig bedrog,
Han raabte til mig: Oehlenschläger
Han var vel heller ikke Digter
Dengang han sagde, at Dagen *dør*,
Naar Natten udruller sit sorte Slør.
Jeg glemte, han var af den nyere Skole,

Jeg glemte vor Sol med de øvrige Sole,
Jeg lo ad din Visdom og fandt
Du var en Pedant.
Foroven og forneden let du ser,
Om end jeg græder eller ler.

- 11 Dog, holdt! min Mave taaler ikke
Din Humor draabevis at drikke,
Desuden alskens Medisin
Og fremforalt da ogsaa din
Mit Smagorgan gør rent tilskamme,
Naar ei den synkes med det samme.
Jeg da bekender kort men sandt:
Jeg næsten i hvert andet Ord
Vel snart en lille, snart en stor,
Men altid dog en Dumhed fandt,
Og mere dumt end alle Dele
Jeg fandt naturligvis det Hele.
Jeg tænkte, det mig Gud forlade!
At du var kun en lille Skade,
Som vidste at det nu er Sommer,
Og derfor burde skræmmes væk
Før Kirsbærtiden kommer.
Nu veed jeg, at du er en Ugle,
Som ikke spiser Kirsebær,
Men flygter hylende af Skræk
Selv for de allermindste Fugle,
Og Angerstaaren, jeg udgyder,
Maa vise, jeg min Synd fortryder.
Nu sikkert, høie Gundelach!
Hvis ei du alt af Medynk sprak,
Du finder min Undskyldning gyldig,
Og mærker at jeg er uskyldig.

- 12 Til Slutning kun en lille Bøn!
Du er Apollos egen Søn,
1136Ja veed endog hans græske Navn.
Jeg fusker lidt paa Rimeri,
Men føler nu et hæsligt Savn,
Det kunde du mig let erstatte,
Hvis du i et Par Ord lod dratte
En splinterny Difinition
Paa hvad Man kalder Poesi.
Jeg skønner af din Recensjon
At du har grublet dybt i Sagen,
Og du alt der har lagt for Dagen,
At Poesien er en Gave,
Som Man kan have og dog ikke have;
Det er for høit for mig endnu,
Men ei jeg tvivler paa at du,
Med al din Tydeligheds Gave
Det kunde mage saa og lave,
At jeg begreb din Mening.
Da vil vi digte i Forening
(Thi inhumant det var, ifald
Du nægted rent mit Digterkald),
Og alt det gamle Skramleri,
Som jeg har hidtil rodet i,
Med Draper og med Sagaflokke
Skal mig vist ikke mere lokke,
Thi nu jeg finder det er sandt
Hvad du med megen Kløgt udfandt,
At disse halvopædte Grene
Og disse sorte Runestene
Er ikkun idelt Lapperi
Og Fanden ikke Poesi.

Nei, vi foruden Maal og Tal
Melydrier udgyde skal,
Og dersom Nogen da tør sige,
Den Humor er ei Poesi,
Ham drukne vi deri.

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.

P. Sk. Skal vi os ei med Fürst forsone?
Han traf jo dog Romansens Tone
Og har dog nogen Poesi,
Skønt der er ingen Digtning i.
Naar vi da alle tre holdt Stand,
Han som Uhyre, du som Ugle,
Og jeg som Bussemand,
Da tænker jeg dog alle Fugle
Sig skulde bare for at le.